

ПИТЪР УОТС СЛОВО ЗА ЕЗИЧНИЦИТЕ

Превод от английски: Богдан Русев, 2015

chitanka.info

Аз съм Божията ръка.

Духът ме изпълва дори на това осквернено място. Духът се излива в самите ми кости и насища десницата ми със силата на десетима мъже. Пречистващият пламък се излива от върховете на пръстите ми и изгаря гърбовете на бягащите неверници. Те изпълзват от дупката си като личинки, извадени на светло изпод преместен гнил дънер. Светлината ги кара да се гърчат в търсене на тъмнината. Все едно изобщо е възможно нещо да се скрие в мрака от Божия поглед — наистина ли са вярвали, че Той ще остане сляп за омърсяването на един храм, наистина ли са смятали, че няма да забележи жалката им бърлога, изровена под самия Му олтар?

Кръвта изригва от почернелите обвивки на собствената им плът. Сладката воня на горящо месо се долавя слабо през филтъра ми. Кожата им се бели като късове обгорял пергамент и се вие в нагорещения въздух. Един от езичниците пропълзва през ръба на дупката и се срива в краката ми. Обучаваха ни да не гледаме лицата им, но днес този съвет не означава нищо; това изчадие няма лице — вместо него има само една димяща топка изпечено месо, прорязано от покрита с мехури цепнатина в единия си край. Цепнатината се отваря, като разкрива абсурдно бели зъби. През рева на пламъците едва се чува нещо средно между вой и писък: може би „моля“. Или „мамо“.

Палката ми се устремява във величествен замах. По пода на параклиса се пръсват зъби като миниатюрни зарове. Наоколо пълзят и други тела, като оставят овъглени кървави следи по пода след себе си, все едно са гигантски голи охлюви. Не си спомням някога да съм се усещал по-преизпълнен с Божието присъствие през целия си живот. Аз съм Савел, който подлага амаликитяните на заколение. Аз съм Исус Навин, който избива амореите като добитък. Аз съм Аса, който изтрива етиопяните от лицето на земята. Натискам шпилката и заливам помещението с безкрайни огнени вълни. Божествената любов ме изпълва с такава сила, че сякаш съм готов сам да избухна в пламъци.

— *Преторе!*

Исая е застанал зад мен и сграбчва рамото ми. Гледа ме с широко отворени очи, разкривени от извивката на визъора му.

— Мъртви са, господарю! Трябва да изгасим огъня!

Сякаш за пръв път от векове насам забелязвам останалите гвардейци от моята част. Префектите стоят в ъглите на помещението,

където съм ги разположил, за да охраняват изходите, а по среброто на униформите им се гърчат накъсаните отражения на пламъците. Мъжете не държат в ръцете си огнехвъргачки, а пожарогасители. Част от мен учудено се пита как са могли да се удържат; как е възможно който и да било да почувства присъствието на Духа по такъв начин и да не разпали огъня? Но Духът вече се уталожава дори в мен и когато слизам от този връх, аз виждам как Божието дело тук е почти завършено. Езичниците са мъртви и лежат изгорени на пода като фигурки от клечки. Убежището им е прочистено и олтарът, който го прикриваше, лежи съборен на пода точно там, където го изритах преди...

Само няколко минути ли бяха? Струва ми се, че е минала цяла вечност.

— Господарю?

Кимвам. Исая дава знак за действие; префектите пристъпват напред и се заемат да гасят параклиса. Пламъците изчезват; светлината посивява. Крехките полукремирани трупове изригват в облаци от влажни съскащи изпарения, когато влизат в досег с химикалите от пожарогасителите.

Исая не откъсва очи от мен в задимения въздух. Димът се кълби покрай нас, като в парна баня.

— Добре ли сте, господарю?

От внезапната влага във въздуха гласът му звучи като съскане; филтърът на респиратора му трябва да се смени.

Кимвам.

— Духът беше толкова... толкова...

Нямам думи, с които да го изразя.

— Никога не съм го усещал толкова силно.

По лицето зад маската му сякаш пробягва сянка.

— Вие... имам предвид, сигурен ли сте?

Давам воля на радостен смях.

— Дали съм сигурен? Та аз се почувствах като самия Траян!

Исая е обзет от неудобство, може би от споменаването на името на Траян. Все пак погребението му беше едва вчера. Но аз не исках да изразя неуважение — действията ми днес бяха по-скоро в негова памет. Представям си как седи от дясната страна на Бог, гледа надолу в тази димяща кланица и кима в знак на одобрение. Може би дори

самият езичник, който го уби, днес лежи в краката ми. Представям си как Траян се обръща към Господа и Му посочва червея, който го е убил.

И чувам как Господ му казва: „На Мене принадлежи отмъщението“.

В далечния край на перона на станция „Йозефус“ се е свил един изгнаник и се е навел над бариерата в жалък опит да се окъпе в магнитнолевитационното поле на железницата. Действията му са колкото безсмислени, толкова и достойни за съжаление; генераторите са защитени, а дори да не бяха, Духът се проявява в толкова много различни форми. Никога не спирам да се изумявам как хората не успяват да направят такива прости разграничения: след като им бъде демонстрирано, че прецизно модулирано електромагнитно поле може да ни свърже с божественото, те по някакъв начин достигат до извода, че всяка намотка от проводници и енергия може да им отвори портата на изкуплението.

Но полетата, които движат нашите колесници, не са като онези, които ни въздават Възнесението. Дори желанието на това заблудено създание да можеше да се сбъдне, дори по силата на някакво извратено чудо защитите около намотките на железницата да бяха изчезнали, нямаше как да се надява на нищо повече от гадене и световъртеж. А в най-лошия случай и в днешно време дотам се стига доста по-често, отколкото някои са готови да признаят — го очаква директно обсебване.

Аз съм виждал обсебените. Имал съм си работа с демоните, които ги населяват. Този изгнаник има по-щастлива съдба, отколкото предполага.

Пристъпвам в железницата. Духът безшумно задвижва превозното средство и чудодейно го тласка напред по лентичката на релсата, която никога не докосва. Перонът остава назад; очите ми за миг се срещат с тези на пария, преди разстоянието помежду ни да ни раздели.

По лицето му не се чете срам: вместо него има тъпа, нечленоразделна ярост.

Предполагам, че е заради бронята ми. Някой като мен го е арестувал, лишил го е от милостива смърт и е обрекъл тялото му да остане на този свят, откъснато от самата си душа.

До мен стоят двама граждани, които сочат с пръст далечната фигурка и се кикотят. Удостоявам ги с продължителен гневен поглед: те забелязват инсигниите и електрошоковия остен в кобура ми и притихват. Не виждам нищо смешно в отчаянието на изгнаника. Жалко, да. Безсмислено. Ирационално. И все пак, какво друго би направил всеки от нас, ако го откъснат насила от спасението? Дали някоя сламка би била твърде тънка, за да се опитаме да се уловим за нея в търсене на изкупление?

В Божието присъствие всичко е толкова съвършено ясно. Цялата вселена придобива смисъл — като внезапно разгадана детска гатанка; човек вижда чак до безкрая и се чуди как е възможно всички тези величествени части на творението някога да са го озадачавали. Разбира се, вече не си спомням подробностите. Останал ми е само неописуемият спомен за усещането да разбирам всичко, абсолютно и съвършено... и този спомен отпреди няколко часа ми се струва по-действителен от настоящето.

Железницата плавно спира на следващата станция. Новинарският екран от другата страна на перона повтаря едни и същи кадри от погребението на Траян. Все още не мога да повярвам, че е мъртъв. Духът беше толкова силен в Траян, че бяхме започнали да го смятаме за неуязвим. Мисълта за това, че е бил сразен от някакво нещо, сглобено в Изостаналите земи, изглежда едва ли не богохулствена.

Но въпреки това, той вече е намерил покой. Блажен в очите на Господа и Човека, герой и за простолюдието, и за елита — човек с обикновено потекло, който се е издигнал от сан на префект до този на генерал за по-малко от едно десетилетие; убит от някакво скверно устройство с лостове, сачми и вонящ взривоопасен газ. Умиротвореното му лице изпълва екрана. Лекарите са скрили всички следи от нещото, което го е убило, като са оставили единствено благородните му белези, за да не ги забравяме никога. Прочутата нащърбена линия от челото до скулата — наследство от камата, която едва не го е ослепила на двадесет и пет години. Алената плетеница от белези, която пълзи нагоре по рамото му над яката на туниката —

случаен удар с електрошоков остен по време на потушаването на бунта на есените. Белегът с форма на полумесец на дясното му слепоочие — спомен от някакъв друг конфликт, името на който ми убягва, ако някога изобщо съм го знаел.

Картината се отдръпва. Лицето на Траян се стопява в безкрайното множество от оплаквани, когато железницата потегля отново. Аз почти не го познавах. Срещал съм го няколко пъти на събития в Сената, където със сигурност не съм му направил впечатление. Но той остави силно впечатление у мен. Той оставяше силно впечатление у всички, с които се срещаше. Силата на убежденията му изпълваше цялото помещение. В мига, в който се запознах с него, си помислих: „Ето един човек, който не се измъчва от съмнение“.

Имаше време, когато самият аз се измъчвах от съмнения.

Никога по отношение на Божията сила или доброта, разбира се. Понякога се съмнявах единствено дали наистина изпълняваме Неговата воля. Понякога се изправях пред врага и виждах не богохулници, а хора. Не бъдещи предатели, а деца. Рецитирах думите на нашия спасител: нима самият Христос не бе казал „Не дойдох да поставя мир, а меч“? Нима самият свещен император Константин не беше благославял войските си с меч във вдигната десница? Знаех Светото писание наизуст, още от люлката — и все пак понякога, Бог да ми е на помощ, думите ми се струваха просто думи, а врагът имаше лица.

Никой не е по-сляп от онзи, който не иска да види.

Но тези дни останаха в миналото. Духът гори по-ярко в мен през последния месец, отколкото когато и да било. А тази сутрин — тази сутрин се разгоря още по-ярко. В памет на Траян.

Слизам от железницата на обичайната станция. На перона няма никого, освен двама стражи. Те не се качват на железницата. Вместо това се приближават към мен, а стъпките им отекват по плочките с характерния дисциплиниран ритъм на хората, облечени във власт. Носят инсигниите на свещеническия сан.

Поглеждам лицата им, когато застават на пътя им. Споменът за Духа избледнява достатъчно, за да остави място за тънка струйка тревога.

— Простете ни, че ви спираме, преторе — казва единият от тях.
— Но се налага да ви помолим да дойдете с нас.

Да, двамата са сигурни, че става дума за мен. Не, няма никаква грешка. Не, работата не търпи отлагане. Съжаляват, но просто следват нарежданията на владиката. Не, не знаят за какво става въпрос.

Поне последното е лъжа. Не е толкова трудно да се разбере; при този режим на „колеги“ и „затворници“ се полага съвсем различно отношение, а те не се отнасят с мен като с колега. Поне не съм в окови. Не ме арестуват — просто присъствието ми в храма е задължително. Не са ме обвинили в нищо.

Вероятно това е най-неприятното от всичко: ако бях обвинен в нещо, можех поне да отрека обвиненията.

Колата им се вие през Константинопол, като се прехвърля от релса на релса с тихо почукване и жужене. Застанал съм на носа, пред контролната колона. Придружителите ми стоят зад мен. Това разположение също представлява обвинение, макар и неизказано с думи; не са ми заповядали да гледам напред, но ако се обърна с лице към тях — ако се опитам да заявя правото си да погледна назад — колко ли време ще мине, преди на рамото ми да се отпусне тежка ръка и отново да ме обърне напред?

— Този път не води към храма — казвам аз през рамо.

— Булевард „Ориген“ е задръстен чак до „Августин“. Разчистват след погребението.

Това също е лъжа. Не са минали и два дни, откакто моята собствена гвардейска част охраняваше процесията по булевард „Августин“. Не сме оставили след себе си нищо, което би могло да предизвика задръстване. Стражите вероятно знаят това. Те не се опитват да ме заблудят; просто ми показват, че дори не им пука достатъчно, за да си направят труда да измислят по-убедителна лъжа.

Обръщам се, за да се изправя срещу тях, но преди да отворя уста, понасям изпреварващ удар:

— Преторе, налага се да ви помоля да свалите шлема си.

— Шегувате ли се?

— Не, господарю. Владиката се изрази съвсем ясно.

Зашеметен и невярващ, разкопчавам каишката под брадичката си и вдигам инструмента от черепа си. Посягам да го пхна под лакътя си, но стражът протяга ръка и ми го взема.

— Това е лудост — казвам му аз.

Без шлема оставам сляп и глух като последния езичник.

— Не съм направил нищо лошо. Каква причина може да има за...

Стражът на руля завива наляво, по нов път. Другият отпуска тежката си ръка на рамото ми и ме обръща напред.

Плаза „Голгота“. Разбира се.

Тук идват Безбожниците, за да умрат. На това място липсата на шлема няма никакво значение; тук никой не усеща присъствието на Господа. Колата ни безшумно се носи покрай редиците от еретици и обсебени от демони на техните кръстове, с подбелени очи и кървави струйки, които се стичат от пироните, забити в китките им. Някои сигурно са тук още от деня, в който загина Траян; разпятието е продължавало с дни още по времето преди обезболяващите, а сега сме по-цивилизована нация. Не позволяваме ненужно страдание, дори сред обречените.

Номерът е стар и прозрачен; мнозина затворници са избрали да сътрудничат на своите палачи, още преди разпитът да е започнал, след като са ги прекарвали оттук. Тези двамата наистина ли си мислят, че ще мине? Не знаят ли, че самият аз съм правил същото повече пъти, отколкото мога да преброя? Някои от умиращите се провикват, когато минаваме покрай тях — не от болка, а от гласовете на демоните в главите си. Продължават да проповядват, дори в този момент. Дори в този момент се опитват да примамят други да поемат по техния Безбожен път. Нищо чудно, че Църквата заглушава това място — какво би могъл да си помисли някой човек от простолюдието, ако почувства Божието присъствие, докато чува светотатствени думи?

И въпреки това, аз почти усещам Божието присъствие. Това би трябвало да е невъзможно, дори стражите да не бяха конфискували шлема ми. Но то е там: Божественото се долавя като тънък, ярък лъч слънчева светлина, който си пробива път през покрива на бурята. Силата му не е завладяваща; Божието присъствие не ме преизпълва както по-рано. Но въпреки това намирам успокоение в него. Той е навсякъде. Дори тук. Не сме способни да Го прокудим със заглушаващи полета, както не можем да спрем слънцето, като затворим прозореца.

Бог ми казва: „Бъди силен. Аз съм с теб“.

Страхът ми се отдръпва като отлив. Обръщам се към придружителите си и се усмихвам; Бог е и с тях, само ако можеха да го осъзнаят.

Но според мен те не го осъзнават. Когато ме гледат, нещо в израженията им се променя. Последния път, когато се обърнах към тях, те изглеждаха просто мрачни и сурови.

Но сега, по някаква причина, изглеждат едва ли не обзети от страх.

Отвеждат ме в храма, но не при владиката. Вместо това ме изпращат да мина през тунела на светлината. Казват ми, че това е съвсем рутинна процедура, макар че аз минах през тунела едва преди четири месеца и следващият път би трябвало да е след още осем.

След това не ми връщат бронята. Вместо това ме ескортират до светая светих на владиката, където влизаме през богато украсена порта с изображение на пламтящ кръст и Божията заповед към Константин: *In hoc signo vinces.* „В името на този знак, побеждавай.“

Оставят ме сам, но аз знам процедурата. От външната страна остават пазачи.

В светая светих е тъмно и спокойно, навсякъде има възглавници, кадифени завеси и кости от махагон. Прозорци няма. На едната стена сияе екран, който излъчва поредица от обемни образи. Всеки от тях остава на екрана по няколко секунди, преди хипнотично да се разтвори в следващия: подножието на Синай; Пролиний, който води атаката срещу индусите; самата Свещена планина, където Бог е показал на Мойсей Горящия храст, където е показал на всички ни пътя на Духа.

— Представи си да не го бяхме намерили.

Обръщам се към владиката, който е застанал зад мен, сякаш току-що се е материализирал от въздуха. Владиката държи голям плик с цвят на слонова кост. Наблюдава ме с едва забележима сянка на усмивка по устните си.

— Учителю? — казвам аз.

— Представи си Константин да не беше получил това видение, а Еузевий да не беше изпратил експедицията в Синай. Представи си никога да не бяхме преоткрили Свещената планина след Мойсей. Нямахме да има хилядолетен завет, нито технологично възраждане. Това щеше да остане поредната недоказуема легенда за някакъв пророк, който е халюцинирал в планините, а Десетте Божи заповеди

щяха да ни бъдат връчени без инструменти, с които да ги налагаме. Щяхме да бъдем като езичниците.

Той ми посочва да седна на едно канапе — декадентска вещ с твърде много извивки и виненочервен цвят. Не искам да сядам, но не искам и да го обидя. Внимателно се настанявам на ръба.

Владиката остава прав.

— Аз съм бил там, знаеш ли? — продължава той. — В самото сърце на Свещената планина. На колене на същото място, където сигурно е стоял на колене Самият Мойсей.

Той очаква отговор. Прокашлям се.

— Сигурно е било... неописуемо.

— Всъщност не — казва той и свива рамене. — Сигурно се чувстваш по-близо до Бога по време на сутрешната си молитва. В крайна сметка, усещането е... нерафинирано. Това е сурова руда. Изумително е как едно естествено образувание може да предизвика каквито и да било религиозни реакции да не говорим за такива, на основата на които може да се изгради цяла култура. И все пак, ефектът е... по-слаб, отколкото може да се очаква. Усещането е надценено.

Преглъщам и не казвам нищо.

— Разбира се, същото би могло да се твърди за религиозното изживяване като цяло — продължава да богохулства той, без да се притеснява. — Това е просто електрически импулс в темпоралния лоб, в който има също толкова божественост, колкото и в силата, която кара стрелката на компаса да се завърти или привлича железните стружки към магнита.

Спомням си първия път, когато чух такива думи: заедно с останалите деца от люлката, точно преди първото ни Причастие. „Това е фокус“, казаха ни тогава. „Като статичното електричество, което предизвиква смущения в радиото. Импулсът заблуждава тази част от мозъка, която се грижи за очертаванията на личността — за онова място, където ти свършваш и започва всичко друго — и когато тази част се обърка, тя започва да си мисли, че ти продължаваш до безкрай, че ти и мирозданието сте едно цяло.“ Показаха ни изображение на мозъка, подобен на голям сбръчкан плод в сенчестите очертавания на една човешка глава, със стрелки и надписи, които да насочат вниманието ни към съответните части от него. Разглобиха пред нас жезъл и молитвена

шапка, за да ни покажат миниатюрните магнити и намотки в тях — фините инструменти, които бяха покварили една цяла цивилизация.

Отначало не всички от нас ги разбраха. За едно дете няма никаква разлика между думите „електромагнит“ и „чудо“. Но те бяха търпеливи и повтаряха основните положения отново и отново, с достатъчно прости думи, за да ги разберат младите ни умове, докато всички не бяхме схванали най-важното: ние не сме нищо повече от машини от плът, а Бог е дефект в машината.

А след това сложиха молитвените шапки на главите ни и ни отвориха за Духа и ние осъзнахме, без никакво съмнение, че Бог съществува. Преживяването заличи всякакви аргументи, всякаква логика. Не остана никакво място за възражения. Ние знаехме. Всичко друго беше само думи.

„Запомнете това“, казаха ни те след това. „Когато езичниците ви кажат, че нашият Бог е лъжа, спомнете си този миг.“

Не мога да повярвам, че сега владиката си играе по същия начин с мен. Ако се шегува, шегата му е много безвкусна. Ако иска да изпита силата на убежденията ми, остава абсурдно далеч от това. Нито една от двете възможности не обяснява присъствието ми тук.

Но той не приема мълчанието за отговор.

— Не си ли съгласен? — настоява той.

Отговарям предпазливо:

— Научен съм, че Духът живее в железните стружки и стрелките на компаса, също както живее в нашите умове и сърца. Но това не го прави по-малко Божествен.

Поемам си дъх, преди да продължа:

— Не искам да проявявам неуважение, Учителю, но защо съм тук?

Той свежда очи към плика, който държи в ръката си.

— Исках да поговорим за... образцовата ти служба в последно време.

Не отговарям, защото не съм убеден в това. Стражите не се отнесоха с мен като с образцов служител.

— Хората като теб — продължава той, — са причината да побеждаваме езичниците. Духът не ни дава само технология, а сигурност. Ние познаваме нашия Бог. Съществуването му е емпирично — Той може да бъде изпробван, доказан и преживян. Ние нямаме

никакво съмнение. Ти нямаш никакво съмнение. Точно затова сме непобедими от хиляда години, точно затова нито шпионите от Изостаналите земи, нито летящите машини на езичниците, нито дори ширината на цял един океан ще ни попречат да победим.

Това не са думи, които имат нужда от потвърждение.

— Представи си какво е да имаш необходимост от вяра — казва владиката и поклаща глава, едва ли не с тъга. — Представи си съмнението, несигурността, несъгласието и жалките кавги за това кои видения са божествени и кои са богохулствени. Понякога едва ли не ми е жал за езичниците. Колко ли е ужасно да имаш нужда да вярваш. И все пак, те не се отказват от своята вяра. Те се промъкват в нашите градове, обличат се с нашите дрехи и крачат сред нас, и се прикриват от самото присъствие на Господа.

Той въздъхва.

— Признавам си, че не ги разбирам напълно.

— Те поглъщат някаква билка или гъба — казвам му аз. — И твърдят, че тя ги свързва с тяхното собствено божество.

Владиката казва хм. Несъмнено знае това, което му казвам.

— Искане ми се да видя как тяхната гъба задвижва железница по монорелсата. Или дори кара стрелката на компаса да се завърти. И въпреки това, обградени отвсякъде от доказателства за присъствието на Божията ръка, те продължават сами да се откъсват от него. Това не е широко известно, но вече разполагаме с доклади, че са успели да заглушат цели стаи. Дори цели постройките.

Той прокарва дългия си нокът по ръба на плика, като го разрязва по дължина.

— Както и параклисът, който прочисти тази сутрин, преторе. Той също беше заглушен. Духът не можеше да се прояви в него.

Поклащам глава.

— Грешещ, Учителю. Никога не съм усещал Духа по-силно, отколкото...

Стражите със сурови лица. Отклонението през Голгота. Необяснимият лъч светлина. Всичко идва на мястото си.

В стомаха ми се отваря зейнала бездна.

Владиката изважда от плика един лист: моментна снимка на преминаването ми през Тунела на Светлината.

— Ти си обсебен — казва ми той.

Не. Сигурно е станала някаква грешка.

Той вдига листа в ръката си — призрачен, полупрозрачен образ на главата ми, очертан в сиво и зелено. Ясно виждам къде е демонът. Демонът е в главата ми — злокачествена бучка мрак, точно над дясното ми ухо. Идеалното място, откъдето да ми нашепва лъжи и коварства.

Аз съм невъоръжен. Аз съм затворник: няма да си тръгна оттук като свободен човек. От външната страна на вратата има пазачи, а в тъмните ъгли на помещението — невидими ходници. Достатъчно е да вдигна ръка срещу владиката, за да намеря смъртта си.

Но и без това съм мъртъв. Аз съм обсебен.

— Не — прошепвам аз.

— „Аз съм пътят и истината и животът“ — рецитира владиката.
— „Никой не идва при Отца, освен чрез мен.“

Той забива обвинителен пръст в бучката на картината.

— А това? — казва той. — Това идва ли от Христа? От Неговата Църква ли идва? Тогава как е възможно да бъде истина?

Тъпо поклащам глава. Не мога да повярвам, че това се случва с мен. Не вярвам на очите си. Днес почувствах присъствието на Духа. Почувствах го. Никога не съм бил по-сигурен в нещо друго.

Но аз ли мисля тези мисли? Или демонът, който ми шепне?

— Всеки ден се появяват все повече от тях — отбелязва тъжно владиката. — И не се задоволяват с това да покваряват душата. Освен това убиват и тялото.

Има предвид, че принуждават Църквата да убие тялото. Ще ме убие Църквата.

Но владиката поклаща глава, все едно е прочел мислите ми.

— Говоря съвсем буквално, преторе. Демонът ще отнеме живота ти. Не веднага — може би известно време ще те изкушава с това лъжовно спасение. Но след това ще започнеш да изпитваш болка и съзнанието ти ще си отиде. Ще се промениш; дори най-близките ти няма да те познаят по делата ти. Може би, в самия край, ще се превърнеш в сукалче, неспособно на нищо друго, освен да реве и да се омърсява. Или пък болката просто ще стане непоносима. Във всеки случай, ти ще умреш.

— Колко... колко ми остава?

— Няколко дни, няколко седмици... Знам за една бедна жена, която е била обсебена почти цяла година, преди да бъде спасена.

Спасена. Като еретиците на Голгота.

„И все пак“, прошепва едва чуто един глас в главата ми. „Дори няколко дни в това Присъствие ще си струват цял един живот...“

Вдигам ръка към слепоочието си. Демонът дебне там вътре, едва на дебелината на черепа от ръката ми, и гние във влажната тъмнина. Свеждам очи към пода.

— Не може да бъде.

— Може. Но не трябва.

Минава един миг, докато осъзная какво е казал. Вдигам очи и срещам неговите.

Той се усмихва.

— Има и друг начин — казва той. — Да, обикновено тялото трябва да умре, за да се спаси душата — разпятието е безкрайно по-блажена съдба от тази, която обичайно очаква обсебените. Но има и друг начин за онези, които притежават... потенциал. Не искам да те подвеждам, преторе. Има рискове. Но има и успехи.

— Друг... друг начин...?

— Може би ще успеем да прогоним демона. Може би ще успеем да го махнем, физически, от главата ти. Ако успеем, ще можем едновременно да спасим живота ти и да те върнем в Бога.

— Ако успеем...

— Ти си войник. Знаеш, че вероятността да умреш винаги съществува. Има риск от това, както и във всички други неща.

Той си поема дъх, бавно и внимателно.

— Но на кръста смъртта ще бъде сигурна.

Демонът в главата ми не възразява. Не прошепва никакви богохулства, не моли отчаяно за живота си, изправен пред вероятността да бъде премахнат. Вместо това само откrexва Небесните порти, така че душата ми да се окъпе в лъч от Божествената светлина.

Вместо това само ми показва Истината.

И аз знам, както знаех в люлката, както знаех тази сутрин. Аз съм в присъствието на Бога и ако владиката не може да види това, значи владиката е шарлатанин и безумец, или нещо още по-лошо.

С радост ще отида на кръста за още един такъв миг.

Усмихвам се и поклащам глава.

— Да не ме смяташ за сляп, владико? Нима наистина вярваш, че като облечеш жалките си сплетни в думи от Светото писание, аз няма да ги прозра?

Мислите му наистина ми изглеждат прозрачни, изложени на показ от сиянието на Духа. Разбира се, че тези гнусни фарисеи ще се опитат да уловят Господа в дрънкулки и талисмани, ако им се даде възможност да го направят. Разбира се, че ще го скъпят на оскъдни дажби, до които само те самите да имат достъп — а онези, на които говори без тяхното съгласие, ще дамгосват като „обсебени“.

И аз наистина съм обсебен, но не от някой демон. Обсебен съм от Всемогъщия Бог. А нито Той, нито Неговите Синове са раци-пустинници, принудени да се заселят в кухите черупки на идоли и машинарии.

— Каж ми, владико — провиквам се аз. — Нима Савел носеше на главата си някоя от вашите молитвени шапки, когато отиваше към Дамаск? Нима Асаил призоваваше мечките си с някой от вашите жезли? Или те също са били обсебени от демони?

Той поклаца глава с престорена тъга.

— От устата ти не говори преторът.

Да, точно така. От устата ми говори Бог, тъй както е говорил от устата на старозаветните Пророци. Аз съм Божият глас и няма значение, че нямам оръжие и броня, и няма значение, че съм дълбоко в светая светих на дявола. Трябва само да вдигна ръка и Господ сам ще порази този богохулник.

Вдигам юмрук. Висок съм петдесет лакътя. Владиката стои срещу мен като насекомо, което не осъзнава собствената си незначителност. Държи в ръка една от абсурдните си машинки.

— Долу, демоне! — провикваме се и двамата и пада мрак.

Събуждам се в окови. Завързан съм за леглото с широки каиши. Лявата половина от лицето ми гори. Пред погледа ми се навеждат усмихнати лекари и ми казват, че всичко е наред. Някой вдига огледало пред лицето ми. Главата ми е обръсната от дясната страна; слепоочието ми е прорязано от кървящ полумесец, който ми изглежда необяснимо познат отнякъде. Плътта ми е зашита с черни кръстове, все едно съм скъсана дреха, която някой несръчно е поправил.

Казват ми, че премахването на демона е преминало успешно. До края на месеца ще се върна в моята гвардейска част. Каишите са само

предпазна мярка. Скоро ще ги махнат така, както са махнали демона.

— Отведете ме при Бога — казвам дрезгаво аз.

Гърлото ми гори като пустинята.

Те вдигат към главата ми молитвен жезъл. Не усещам нищо.

Не усещам *нищо*.

Жезълът е в изправност. Батериите са напълно заредени. Сигурно няма нищо, казват ми те. Временен остатъчен ефект от премахването на демона. Трябва да мине малко време. Засега може би е по-добре да оставят каишите, но няма за какво да се тревожа.

Те имат право, разбира се. Аз съм живял в Духа и знам какво иска Всемогъщият — нали все пак всички ние сме създадени по Негов образ и подобие? Бог никога няма да изостави дори най-маловажния от стадото си. Няма нужда да вярвам в това, защото го *знам*. Моят Отец няма да ме изостави.

Ще се върне. Ще се върне.

Насърчават ме да бъда търпелив. След три дни си признават, че вече са виждали да се случва подобно нещо. Не и често, все пак; операцията се извършва рядко, а до подобни последствия се достига още по-рядко. Но е възможно демонът да е увредил онази част от съзнанието, която ни позволява наистина да познаем Бога. Лекарите рецитират медицински термини, които не ми говорят нищо. Разпитвам ги за другите, които са изминали този път преди мен: колко време е минало, преди те да се върнат към Бога? Но явно няма строги правила, нито общовалидни модели.

Траян гори на стената до леглото ми. Траян гори там всеки ден, но никога не изгаря — донякъде като самия Горящ храст. Моите пазачи всеки ден ми пускат записа от неговата кремация — тънка струйка от записани картини, прожектирани на стената. Подозирам, че би трябвало да ми въздействат вдъхновяващо. На записите винаги е по залез-слънце. Огнената влада на Траян сякаш връща на площада слънчевата светлина — оранжево сияние, което се отразява от десет хиляди лица, вдигнати към него.

Сега той е с Бога, завинаги в Неговото присъствие. Някои казват, че това е било така, още преди да си замине — че Траян е преживял целия си живот в Духа. Не знам дали е вярно; може би хората просто не са в състояние да си обяснят по друг начин неговия плам и силата на неговите убеждения.

Цял един живот в присъствието на Бога. Сега бих дал целия си живот за една-единствена минута.

Вече казват, че се намираме в неизследвана територия. И може би те наистина са там.

Но аз съм в Ада.

Най-сетне си го признават: нито един от останалите не се е възстановил. През цялото време са ме лъгали. Аз съм захвърлен в тъмнината, откъснат от Бога. И те наричат това заклание *успех*.

— Това ще бъде изпитание за вярата ти — казват ми те.

Вярата ми. Оставам с отворена уста като риба, когато чувам тази дума. Това е слово за езичници — за хора с измислени богове. Разпятието щеше да бъде безкрайно по-добро от тази съдба. Щях да убия тези самодоволни касапи с голите си ръце, ако голите ми ръце бяха свободни.

— Убийте ме — умолявам ги аз.

Те отказват да го направят. Самият владика е разпоредил да ме поддържат жив и в добро здраве.

— Тогава повикайте владиката — казвам им аз. — Нека да говоря с него. Моля ви.

Те се усмихват тъжно и поклащат глави. Владиката не може да бъде *повикан*.

Може би това също са лъжи. Може би владиката вече е забравил за моето съществуване, може би тези хора просто се наслаждават на чуждите мъки. Ако не беше така, щяха ли да посветят целия си живот на отвари и кръвопускане?

Раната на главата ми не ми дава да заспя нощем и ми носи влудяващ сърбеж, докато по извитите краища на разреза расте и се набръчква плътта на белега. Все още не мога да си спомня къде съм виждал нещо подобно на него.

Проклинам владиката. Той ми каза, че ще има рискове, но спомена само смъртта. За мен, на това място, смъртта не е риск. Смъртта е мечта.

Отказвам храна в продължение на четири дни. Започват да ме хранят насила, с течности през тръбички в носа.

Но ето един необясним парадокс. На това място няма никаква надежда; никога повече няма да позная Бог, отречена ми е дори възможността да сложа край на живота си. И въпреки това, когато ми

отказаха милостива смърт, тези касапи в същото време по някакъв начин събудиха у мен някаква миниатюрна искра, която иска да живее. Все пак страдам заради *техния* грях. Тази тъмнина е *тяхно* дело. Аз не съм извърнал лице от Бога; те отрязаха Бог от лицето ми, като буца гангрения сала плът. Няма как да са искали да живея, защото без Бога няма живот. Значи са искали само да *страдам*.

И с това откритие идва внезапното желание да ги лиша от това удоволствие.

Те няма да ме оставят да умра. Но може би скоро ще им се иска да го бяха направили.

Бог да ги убие.

Бог да ги убие. Разбира се.

Какъв глупак съм бил. Как съм забравил какво е важно наистина. Бях толкова обсебен от дребните си мъки, че изгубих от поглед една проста истина: Бог не се отвръща от децата си. Бог не изоставя Своите.

Но ги *изпитва* — точно така. Господ непрекъснато ни изпитва. Нима не лиши Йов от всичките му земни блага и не го остави да чеше циреите си в пепелта? Нима не нареди на Авраам да убие собствения си син? Нима не ги върна в лоното Си, след като се бяха доказали достойни за Него?

Аз вярвам, че Бог възнаграждава праведните. Вярвам, че Христос е казал „Блажени ония, които без да видят, са повярвали“. И сега, най-сетне, аз вече вярвам, че думата „вяра“ не е сквернословие, за което я смятах преди — а слово, което може да даде сили на човека дори когато е откъснат от истината.

Аз не съм изоставен. Аз съм *изпитван*.

Изпращам ги да повикат владиката. Този път не се съмнявам, че ще се отзове.

И той идва.

— Те казват, че съм изгубил Духа — казвам му аз. — Но грешат.

Той прочита нещо по лицето ми. Нещо в неговото лице се променя.

— Мойсей е бил лишен от Обетованата земя — продължавам аз. — Константин е видял пламтящия кръст само два пъти в живота си. Бог е проговорил на Савел от Тарс само веднъж. Нима те са изгубили вярата си?

— Те са поместили света — отговаря владиката.

Оголвам зъби. Силата на убежденията ми изпълва помещението.

— И аз ще го направя.

Той меко се усмихва.

— Вярвам ти.

Поглеждам го с широко отворени очи, изумен от собствената си слепота.

— Ти си знаел, че това ще се случи.

Той поклаща глава.

— Можех само да се надявам. Но да, това е една... непозната истина, която научаваме едва сега. Все още не съм сигурен, че самият аз вярвам в нея. Понякога най-великите защитници на Бога не се раждат от *преживяването* на изкуплението, а от *жаждата* за него.

На екрана до мен Траян гори, но не изгаря. За миг си задавам въпроса дали моето падение е било съвсем случайно. Но в крайна сметка, няма значение. Защото най-сетне си спомням къде съм виждал белег като моя.

Преди днешния ден делата, които извършвах в името на Бога, бяха бледи и безкръвни. Но вече не. Аз ще се върна в Небесното царство. Ще вдигна високо десницата си и няма да я отпусна, докато и последният неверник не отиде на заклание. Ще натрупам планини от плът в Негово име. Реки от кръв ще потекат от гърлата, които ще прережа за Него. Няма да се спра, докато не се върна в Неговите очи.

Владиката се навежда към мен и разкопчава каишите ми.

— Мисля, че вече нямаме нужда от тях.

И без това немаше да ме удържат. Щях да ги разкъсам като хартия.

Аз съм Божият юмрук.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.